

Tilsynekomst i den fattige Stue havde det givet sig tilkende som et utaalmodigt Væsen med Uro i Kroppen.

Begge Forældrene hørte til de sorte Jyder, og navnlig var Faderen mørk i Huden som en Tater. Der blev aldrig snakket om det, men man vidste godt, at der engang havde forvildet sig nogle Draaber Natmandsblod ind i hans Slægt.

Under Opvæksten maatte Drengen bestandig høre om, hvor sprælsk han havde været i sin Moders Liv, og at han straks efter Fødslen havde givet sig Luft i et stort Vræl, der grangivelig lød som et Hurra.

»Den Knægt bliver der sgu nok noget stort af,« havde Jordemoderen sagt, og ogsaa denne Spaadom blev saa ofte gentaget i hans Nærværelse, at den kom til at sysselsætte ham mere end det var godt for ham. Han fik tidlig eventyrlige Tanker om sig selv og blev uvorn. Hverken hans Forældre eller Skolelæreren kunde tilsidst magte ham. Først Præsten fik ham dukket. Han lod ham »gaa om« til Konfirmationen, og den Skam gik Drengen dybt i Sindet og sved længe.

Paa Grund af sine vældige Kræfter blev han sat til Ambolten. Han stod først fem Aar i Byens Smedje og arbejdede siden som Svend i et Jernstøberi i Aalborg. Her kom man snart paa det rene med, at der groede andet end netop Muskelkraft hos den store, tunge Thybo, — Søren Kresten Madsen hed han.